

Krigens Ophør, naar man kommer ind i mere normale Tilstande, vil Dyrtidslovene ophøre at eksistere, men hvad der ikke vil ophøre, er Sult og Nød i store Kredse af Befolkningen. Det er nemlig saaledes, at det, vi nu kalder for abnorme Tilstande, er under almindelige Vilkaar, under Fredsforhold, ganske normale Tilstande for en stor Del af Befolkningen. Krigen har for saa vidt ikke medført nogen Systemforandring; der er ingen Væsenforskel paa Forholdene før Krigen og under Krigen, der er kun en Gradsforskel. Den Nødstilstand, den Mangel paa Smør, Fedt, Lys og Varme, som nu føles af næsten alle Borgere, føles under almindelige Forhold af en Mængde Arbejderfamilier, af en Mængde Mennesker. Derfor er det, at vort Parti, og i det hele taget de, der ser velvilligt paa denne Sag, kæmper for at gennemføre Skolebespisning for derved at skaane Børnene, den opvoksende Slægt, for de frygtelige Forhold, som nedsætter Børnenes Aandsevner og Legemskræfter. Men vi gør det jo ikke alene for Ernæringsspørgsmaalets Skyld, vi stiller ogsaa dette Krav af pædagogiske Hensyn. Der er ikke Tvivl om, at efterhaanden som Skoletimernes Antal bliver større og Kravet om gode Sundhedsforhold bliver almindeligt, vil de velstillede erfare, at Gennemførelsen af en almindelig Skolebespisning bliver til Fordel ogsaa for deres Børn. Jeg gentager mit Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han vil tage denne Sag op paa den af mig antydede Maade.

Endvidere vil jeg spørge den højtærede Indenrigsminister, om han, naar Dyrtidslovene paa ny kommer til at foreligge, ikke i højere Grad, end det nu er Tilfældet, vil lade det fremgaa heraf, at Kommunerne bør indføre Skolebespisning.

Hans Nielsen (Viborg Amts 1ste Valgekreds): Som allerede nævnt er der kun et lille Forraad af Levnedsmidler her i Landet til Føde for Mennesker og Dyr i den kommende Vinter. Det bliver derfor i høj Grad nødvendigt, som den højtærede Indenrigsminister stærkt har betonet, at Landets Befolkning udviser den yderste Sparsommelighed, og at dette gennemføres ved en Rationering af de forskellige Varer, som er absolut nødvendige til Livets Ophold, saa at saa vidt muligt alle Borgere faar en ligelig Andel i Landets Næringsmidler. Spørgsmaalet er da, hvorledes en saadan Rationering bedst lader sig udføre, og her vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det sidste Aars Ordning med Hensyn til Rationeringen

af Mel og Sukker ikke har været saa effektiv, som man kunde have ønsket. Det gælder da om at faa en bedre Ordning i Aar, især da Rationeringen skal omfatte endnu flere Varer end tidligere. Den Ordning, der er truffet for Brødkornets Vedkommende, er vistnok god og vil sikkert virke efter Hensigten, og jeg vil haabe, at Rationeringen af Fedtstof og Sukker ogsaa kan blive ordnet paa tilfredsstillende Maade, saa at alle, hvad enten de er fattige eller rige, faar samme Kvantum tilmaalt af disse Levnedsmidler, som der bliver knap Tid paa. For Sukkerets Vedkommende bør der efter min Mening ske den Forandring, at alt Sukker, Sukkervarer og Sirup kommer ind under Rationeringen, ellers bliver Ordningen ikke lige for alle, thi naar man, som det var Tilfældet i Sommer, kunde gaa hen i en Sukkervareforretning og købe alt det Maltsukker, man ønskede, og bruge det til Hensyltning af Bærfrugt, var det jo en Forret for de mere velhavende, idet de fattige ikke havde Raad hertil.

Angaaende selve Kornordningen vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, at de Landmænd, der har Vognmandsforretning, hvilket jo ogsaa gælder Mælkekuskene, som kører med deres egne Heste, faar Lov til at tilbageholde et Kvantum Foderkorn af den Del, som de efter Kornordningen skal aflevere til Staten, svarende til det Kvantum, som de til de Heste, de bruger til Fragtkørselen, kan faa udleveret af Statens Kornbeholdning. Derved vil megen Ulejlighed kunne spares for disse Mennesker; bortset fra, at de ogsaa vil kunne spare de Penge, som de ellers kommer til at give mere for Kornet, end de faar for deres eget Korn, naar de leverer dette til Statens Kornopkøber. Det samme gælder i øvrigt Avlscentrer. Der maa kunne træffes en Ordning, som ikke gør det nødvendigt for Mælkekuske, Vognmænd og Avlscentrer at køre lang Vej frem og tilbage med deres eget Korn og desuden betale Penge, inden de faar Lov til at bruge det til Hestefoder.

Dernæst vil jeg spørge den højtærede Minister, om de til Mobiliseringen udskrevne Heste, som har været udskrevne i flere Aar og derfor er blevet noget til Aars, ikke nu vil kunne ombyttes med nogle yngre Heste. De Folk, hvem denne Forpligtelse paa hviler, vilde sætte megen Pris paa at faa Lov til at sælge disse ældre Heste nu, da der er Efterspørgsel efter saadanne Heste til Udførsel af Landet; og da de allerfleste af de paagældende Hesteejere vil have en 4 Aar gammel Hest, som de kunde lade